

چې شوې مین خان ته نېرې کړې
اخته په غم شوې، اوس نعرې کړې
تاو دې له خانه سرې لمبې کړې
بنایي، چې ته هم شوگېرې کړې
په نیمه شپه دې د بنگړو شرنګا راځینه

***

خدایه د زړه درمان مې راغی
خوشاله یم ارمان مې راغی
ومه صحرا باران مې راغی
یم په رکوع جانان مې راغی
سجدې ته بسکته شم که یار ته جیګه شمه

***

Ketabton.com

ورشی دا زړه ورته لوگی کړئ
دا ټول خواړه ورته لوگی کړئ
هرڅه، هر څه ورته لوگی کړئ
زما باڼه ورته لوگی کړئ
زما کاته په جانان بد ولـرېدنه

***

ماتہ په مینه اترنگ راوړه
ته د سپرلیو نه رنگ راوړه
راشه د مینې تېر جنگ راوړه
په لپو لپو لونگ راوړه
زه ترې د غاړې امېلونہ جوړومه

***

خَان به سينگار بنه په مزو کړم
بنه شنه بنگري به په لاسو کړم
شروع به کار د اشارو کړم
جوړ به کميس د ستارو کړم
زه پخوانی رواج واپس ژوندی کومه

***

مینه خوږه لکه د شات ده
نفرت د زهرو نه ورزیات ده
خبره اوس د انتقاد ده
هره خبره مې په یاد ده
لتانه پس به څنگ په بل باور کومه

***

بوی به ترې خيژي د لونگو
قربان، قربان له غنمـرنگو
نشه لري لکه د بنگو
ای مینه بنه وي د گل رنگو
په تش نظر د سپري ورک کړي ټول غمونه

***

خوراک دې دي د غره ممانې
الوت کـوې لکه د زانې
زلفې دې سم د گلاب پانې
خو بيا ترخه يې تر بکيانې
په نه خبره راته جوړ کړې سل غمونه

***

خانتہ به جوړ يو نوى غم کړم
تازه به بيا د سترگو نم کړم
د ژوند سکون به لږ را کم کړم
پيدا به خانتہ يو صنم کړم
ماتہ بي غمه ژوند مـزہ نه راکوينه

***

سلگی وهمه راته گوري
فرياد کومه راته گوري
زه ژوند بيلمه راته گوري
له درده مرمه راته گوري
د يار په يو نظر رغېرم نه راحينه

***

درپسي ڊپره يم اوتره
مڙه په تا یمه دلبره
ته چرته يي د زرگي سره
ته راشه ياره زوروره
په سپينه خوله درته زاری منت کومه

***

دا کړې چا راته نېـرا ده
د بنار نـکلا چې مې سزا ده
د غم او درد برخه زما ده
نوره کيسه رانه خطا ده
پر ژبه نـې خبرې کړم کړې راځينه

***

دېـوال نړـيـري بـلى خـاخي
يار خه به کيـري بـلى خـاخي
زړه مې درزيـري بـلى خـاخي
باران وريـري بـلى خـاخي
په ما راخاخي د جانان خواږه يادونه

***

اخته په حان شوم رانه هېر شوې
حانته حيران شوم رانه هېر شوې
تنگ په جهان شوم رانه هېر شوې
چې زه روان شوم رانه هېر شوې
پردي مزدور وم، له باداره يربدمه

***

کم مې له گلہ یار په څه دی
ماتہ له هر گلابه بنه دی
زه پرې مین یم زما زړه دی
جانان د بدو سپری نه دی
پوهېرم بنه چې غمازان یې لمسوینه

***

بنه په خوندونو دې ځان مور کړ
زما د مینې جنگ دې سوړ کړ
دا نوی غم دې راته زوړ کړ
په سپینه خوله دې چاپ راجوړ کړ
اوس به ادکې مور ته څه جواب کومه

***

په بنکاره ماله گلاب راکه
یا مې رخصت کړه حُواب راکه
شابه کړه ته انتخاب راکه
ماته پرېکړی حُواب راکه
زه دې د بل د یارانې ویستلی یمه

***

اه تیر وختونه څه خواړه و
دېر به ملگری راسره و
بڼه په خوښیو به ماړه و
د ماشومتوب وختونه بڼه و
اوس چې زلمی شوم جینکی مې تنگوینه

***

درپسي مرم دپر مي ياديري
ومنه هيخ مي نه هپريري
هرخه كوم كه ته رغييري
كه ته رنخور په ما جوپيري
سالو به واچوم سرتوره به درخمه

***

د ژوند سکون د وجود ساه ده
ودانه ټوله پرې دنيا ده
نامه يې خوبه د هر چا ده
مينه روا روا روا ده
دا ناروا ورپسي چا ويلي دينه

***

ته به هر څه په زرگي تېر کړې
ځان به د خوړ کاني په څېر کړې
د زړه ټوټه به بيخي هسپر کړې
مات شوی زړه به را کوشپر کړې
خو نا مردې اوبسکې به وار نه درکوينه

***

په دې نړۍ به دې پرېنږدم
زه په نيستی به دې پرېنږدم
په مجبوری به دې پرېنږدم
په غریبۍ به دې پرېنږدم
په بې ننگي به درنه واخلمه لاسونه

***

ناست په وره شکرې غواړي
زړه له ما ملغلرې غواړي
د مینې خوږې سندرې غواړي
دا زړه مې ستا خبرې غواړي
لکه د للمې غنم غواړي بارانونه

***

زړه مې په درد بڼه برابر دی
غرق د یاری په سمندر دی
خوشالي نلري اوتر دی
زما نصیب د سالنگ غر دی
په نورو لمر وي، په ما سپینې واوړې وینه

***

سرې سرې هـوا لـگـیري
يـخـنـي شـبـه، شـبـه زـيـاتـیري
سور شال مې وگوره لمديري
نری نری باران وريري
په تا دې اوري په ما ونيسه لاسونه

***

وهم نعرې میدان ته راشه
مکړه بڼې میدان ته راشه
يوخُل وړې میدان ته راشه
د غرغري میدان ته راشه
سبا مې ستا په تهمت دار ته خپژوینه

***

زه ستا په زړه یاره پوهېږم
خو زه مجبوره یم دردېږم
دا چې غورځیږم پورته کېږم
تینگه مې مه نیسه خوږېږم
بېگاہ ظالمو ورونو بیا وهلې یمه

***

هره خندا یې مسکا نه وي
خو مسکا یې له خندا ښه وي
نری باران او توره شپه وي
د اشنا ډاډ دې راسره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

***

خأنته په خـپله غم را زیات کړم
جوړ شوی زړه مې بیا را مات کړم
په اسویلو یـمې ښه برباد کړم
چې ستا د مینې وخت رایاد کړم
راباندي وچورلي دا زمکې اسمانونه

***

نه به غبرگون نه به احتجاج کړي
راځي حتما به مې علاج کړي
وخت به مې دا ستا د سرتاج کړي
خدای به دې بیا راته محتاج کړي
چې وخت تیریري زما یاد به دې سیزینه

***

پہ زړه مې ته پوهېږې ياره
په بل مې نه لورېږې ياره
په زړه مې ښه لگېږې ياره
زما نه نه هېرېږې ياره
په هر راکړي زخم شکر اوباسمه

***

پښتانه بيا سره جرگه دي
ډېری خلک په انديښنه دي
پوهېږم مونږ پسې غوسه دي
ښې دې ډېرې راسره دي
د زړه تالاب ته يو يو کانی غورځومه

***

ژوند دې بڼه دی، لا پسي بڼه شه
دنگه حُواني دې خزان مه شه
د زړه دې هر مـراد پوره شه
دا خوشحالي دې يو په دوه شه
محرابه ياره زه په تا اباده يمه

***

خدایه بیا به خه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزيږي
پاڼه په باد باندي رپيږي
جینی چې خال په تندي ردي څوک به لرينه

***

زما تر بوره خدای دې جوړ که
د سترگو توره خدای دې جوړ که
د ژوند انخوره خدای دې جوړ که
په رنځ رنخوره خدای دې جوړ کړه
زما وړې وړې سلگی در پسي دینه

***

چې خندېدم هغسې نه يم
چې گرځېدم هغسې نه يم
درسه به تلم هغسې نه يم
تا چې لېدم هغسې نه يم
اوس په لکړه د تنور غاړې ته ځمه

***

خومره خوړه د مور نامه ده
ډېره سپېڅلې او خوړه ده
په درنو کابو درنه ده
خو له مورگانو مې گيله ده
زامن خپل کړي لورگانې بل ته ورکوينه

***

اول يې ښه په ځان مټين کړم
غرق يې زه په سپين جبين کړم
بيا يې جدا له لونگين کړم
اوس يار لاهو په اباسين کړم
په کناره راسره ځي ډاډ راکوينه

***

په میخانه دې خاورې واوپه
په دوستانه دې خاورې واوپه
په مستانه دې خاورې واوپه
په یارانه دې خاورې واوپه
تسه دعا راته کوه ناروغه یمه

***

بالبت لاندې دنداسه ږده
ماته نبی لاس ته په سینه ږده
درانه غمونه ته په زړه ږده
لاس دې د زني لاندې مه ږده
نازک غمبوري به دې گونځې گونځې شینه

***

نه بنايسته نه غنمـرنگ وې
بوچ شوي ته په ما ملنگ وې
راسره هسې به په جنگ وې
ته په بدرنگو کي بدرنگ وې
خپرترگی زه وم چي په تا مئيدمه

***

دا د ماتم خـبره نه ده
واوره صـنم خبره نه ده
درپسې مـرم خبره نه ده
غم دې د زغم خبره نه ده
نور به په چينغو چينغو کلي خبره ومه

***

بڻڪته مــــه گوره نياز بينه
ای په شوخی باندې ميينه
دا راته ووايه شــــيرينه
بې شرمي توره وي که سپينه
مور مې په ڪٽ کې شنه بنگري موندلي دينه

***

دغه شمال د ابادی دی
زما په خیال د ابادی دی
بڼه جوړ جال د ابادی دی
سړنی کال د ابادی دی
د جینکو میندې به ډېرې وژارینه

***

۱۵ بناغلي را واپس کړئ
په مينه تلي را واپس کړئ
بېلتون خپلي را واپس کړئ
په زړه داغلي را واپس کړئ
چرتہ خنګل باندي به اور ولګوينه

***

مسافري پرې نه تيريري
يوه لحظه يې نه هيريري
شبهه شبهه يې زړه درديري
ورته د کور غړي ياديري
په نن سبا کې به يار کډه وتړينه

***

پہ خدای قسم نہ مې ھیریري
بنه بندارونو ته مې زړه کیري
زړه مې تنگ دی او دردیري
د چا به کور کلي یادیري
زما یادیري د یارانو مجلسونه

***

مونږ د یو بل په زړه پوهیږو
زه او یار نو بنه پوهیږو
په دې کیسو نو څه پوهیږو
مونږ په نکریزو نه پوهیږو
څوک چې لاسونه سره کوي یاره به لرینه

***

زړه مې دوه خایه شو میرات شو
افسوس په برخه مې بایلات شو
ورک شوی غم مې بیا را زیات شو
د سپینې خولې ستر مې مات شو
د چاولو ټک مې الکانو واورېدنه

***

زما د حسن کیسې وایي
څوک مې سندرو کې ښه ستایي
د خوشالی په لور مې بیایي
که ناز کوم راسره ښایي
یو ښایسته یم بل د لویه کوره یمه

***

شر دې پرېده زوره وړه
خو به ستم کړې ستمگره
مینی راوستم ستا تر دره
د جونو پلاره سوداگره
د کشری بیه کوه راغلی یمه

***

کله نه چې اخته په محبت شوم
لکه خسینه سپک د وخت شوم
خأنته خر سترگی ملامت شوم
د بې غیرتو بې غیرت شوم
خأی د تهمت شوم چې په تا مینیدمه

***

زما سکون دی زما زپہ دی
بنہ دی یار پوہ مہی پہ ہر خہ دی
شکر پہ دہی چہی مہی پہ خولہ دی
خود یار دا عادت بنہ نہ دی
وہی وہی خبری زپہ تہ غور حَوینہ

***

پہ مینہ مور زما دا زپہ کہ
ورکہ تیارہ د بیلتانہ کہ
دا مئین زپہ مہی لہر را بنہ کہ
وکرہ قرضہ او ما وادہ کہ
اوس خو تول خلک پہ قرضو وادہ کوینہ

***

دا جینی خورلې دې کیسو ده
وارخطا کړې اندیسنو ده
د غربت د لاسه په زارو ده
کوټه مو ډکه د لوگــو ده
ماتہ تکیه شه دېوال ډډه توروینه

***

بعضي کارونه دې خطا دي
هر څه هېر کړي دي زما دي
څه کوډې کړې دې په ما دي
تسبو کې دوه، دوه ناروا دي
ماتہ روا دي یوه یار ته اړومه

***

راشه د زره علاج مې وکه
درمان مې شه علاج مې وکه
ومنه ته علاج مې وکه
په سپينه خوله علاج مې وکه
نور د چنډرو په کربسو مه وهه ټوپونه

***

خدایه بیا به څه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزيږي
پاڼه په باد باندي رپيږي
جینی چې خال په تندي ږدي څوک به لرینه

***

بنايست دې مل د پيغلتوب شـه
ورک دې د سپينې خولې شومتوب شه
درنه قربان مـې زلميتوب شه
راشه په سترگو کې مې خوب شه
زه شوگيرو د بيلتانه خوړلی يمـه

***

ربه موسم ته لـيونی کړې
د مينې ډک مې دا زرگی کړې
د بنکلو بنکلو مې لوگی کړې
ما د ليلا د سر منگی کړې
چې په سينه مې کشوي په سر مې اوړينه

***

د گودر خوا خومره بنايسته ده
د جونو جوږه پري جرگه ده
زما په زړه دا سستا نامه ده
دا مې له تا سره وعده ده
خو چې ژوندي يم زه به ستا رضا کومه

***

نن مې د يار سترگې ياديري
خمار خمار سترگې ياديري
هغه انگار سترگې ياديري
زړه ته قرار سترگې ياديري
خدایه ماښام کړې چې يې خوب کې ووينمه

***

تل دې ويل وځه له كوره
بس په وطن ننگ وکړه نوره
بڼه شوه چې خلاص شوم له پيغوره
په مينه مينه راته گـوره
د جنگ ميدانه بريالی راغلی يمـه

***

پرون يې ويل خدای د پاره
ودريره مه راته په لاره
دا مې ته ومـنه نگاره
څوک به دې مړ کړي خوږه ياره
ماتـه په لويه لار کې مه نيسه گلونـه

***

زہ لکہ حَمکہ تہ اسمان شوې
د زړہ لہ تلہ راتہ گران شوې
پہ خہ خبرہ مې جانان شوې
رخصت دې واخستو روان شوې
پہ زړہ دې نشته د یاری سوي داغونہ

***

زہ پرې مین یم یار بنايسته دی
سم گلاب دی شہزادہ دی
یار مې حَآن یار مې زړہ دی
بنايست د تورو غرونو بنہ دی
پہ بازاری پوډرو ډپر وغولیدمہ

***

درتہ پہ خولہ مې دا اقرار دی
لیکم غزل دا مې روزگار دی
مینہ مې ژوند مینہ مې کار دی
یار خو مې یار ریبار ریبار دی
د یار پہ سترگو د ریبار قدر کومہ

***

راشہ بنکارہ د مینې زور کړہ
دا مین زړہ مې لږ تکور کړہ
راتہ رنگین دا کلی کور کړہ
خان دې زما د مور اینگور کړہ
زه په مور گران یم ستا به ډېر قدر کوینه

***

وُ تورو شرنګ ډګر کې مړ شو
په وینو رنگ ډګر کې مړ شو
وطن په ننگ ډګر کې مړ شو
پښتون د جنگ ډګر کې مړ شو
پښتني پیغلي یې له وینو ږدي خالونه

***

یاره یوځل وطن ته راشه
لکه د گل وطن ته راشه
زما کابل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
په کار مې نه دي د اوکراین ډېر دولتونه

***

ښه په سلگو یاري مې کړې
د نیمو شپو یاري مې کړې
د لوړو غرو یاري مې کړې
د جنکو یاري مې کړې
ځکه مې شونډې د گلاب په شانتي دینه

***

جانانه تکه توره شپه ده
په چم گاونډ تیاره خوره ده
یاره په ما د غم شپه ده
په زړه مې جوړه اندېښنه ده
خلک ویده دي زه رنخوره ناسته یمه

***

مونږ ترینه حُو په خدای توکل دی
مونږ ته په کلي کې اور بل دی
دا محراب گل مخلص مې مل دی
په تورو غرونو کې مزل دی
جوړه جوړه به لاس نیولي سره حُونه

***

جانانه نن په رښتیا راشه
جانانه یمه تنها راشه
جانانه څنگ ته زما راشه
جانانه ومنه بیا راشه
دا زه منت درته په سرو شونډو کومه

***

تہ وختہ بیا مې لېـوونى که
تہ مې د غرونو غرخنى که
د چا بشکلا نه مې لوگى که
بیا مې له درده ډک زړگى که
ماتہ په آرامه ژوندون خوند نه راکوینه

***

په تامين له ډيـيره وختہ
خو په نصيب یمہ کمبخته
تہ په زړگي يې ډيره سخته
څنگه نرى يې لکه لښـسته
کوم يو خوشبخته به دې هار د غاړې کرينه

***

راشه جانانه نور معلوم که
نن په ټول کلي کور معلوم که
د خپل مين زړه شور معلوم که
که زورور يې زور معلوم که
اوس مې ډولۍ د کلي منځ کې تېروينه

***

هجر په زړه زړې زړې کړم
هسې يې زه خاورې ايرې کړم
داسې په زوره چې نعرې کړم
د زړه له درد درله بښې کړم
گنې بښې مې په تا کله پيرزو شينه

***

خومره بنايسته زما وطن دی
زما زرگی دی زما تن دی
ماتہ فارس ماتہ لندن دی
یاره د سرو گلو گلشن دی
پکي اوسیري پښتانه درانه قومونه

***

غزل غزل تپه تپه شي
بيا د هر چا په خوله خوره شي
چي کله خاندې تکه سره شي
سم د پغمان د باغ مینه شي
چي درته گورم لکه مالگه اوبه شمه

***

خپل مینتوب راپورې اور شو
دا لپونتوب راپورې اور شو
په مړوند خوب را پورې اور شو
دا زلمیتوب راپورې اور شو
که دا مې یاد وي بیا به مینه نکومه

***

ناز او ادا دې لپونې کړم
گلې خندا دې لپونې کړم
سم په رښتیا دې لپونې کړم
د مخ رڼا دې لپونې کړم
شوم سودایي په لاره ځم گوتې شمارمه

***

زپہ سرہ بنہ کوی روغ گرخی
بس تش کاتہ کوی روغ گرخی
نور کہ هرڅہ کوی روغ گرخی
خو مینہ مه کوی روغ گرخی
دا نصیحت درتہ د ورور غوندي کومه

***

کہ په شارجه کہ په یونان وي
کہ په هایلند کہ په جاپان وي
کہ په سعودي کہ په ایران وي
کہ په اوکراین کہ په ایران وي
چی مسافر هر چرتہ وي خوشال دي وينه

***

راشه نادانه که یې گورې
یه په ما گرانه که یې گورې
په زړه سندانه که یې گورې
مخلص نادانه که یې گورې
په زړه مې توري وینې ځي درپسې مرمه

***

وکړه اقرار خپه پرې نه یم
وايه په جار خپه پرې نه یم
وکه اظهار خفه پرې نه یم
وکړه اتبار خفه پرې نه یم
جینی که زړه دې د یاری مور شوی وینه

***

زما د تورو جامو یاره
درته ولاړ په نیمه لاره
راخه راخه زما نگاره
دا ستا د دوو سترگو د پاره
په انتظار درته بهر ولاړه یمه

***

نه پرې تهمت او نه پرې تور وي
لرې له هر چا له پیغور وي
د ننگ خادر یې په مخ خور وي
پېغله په کور او یا گور وي
پستني پیغلي خه بنایسته لري خویونه

***

دا خہ جنون را باندي راغی
حال د مجنون را باندي راغی
وخت د بېلتون را باندي راغی
نوی ژوندون را باندي راغی
په نا اشنا خپره کې غاړه را کوینه

***

د مینې زور ماتہ معلوم دی
د مینې تور ماتہ معلوم دی
د هجر اور ماتہ معلوم دی
د جانان کور ماتہ معلوم دی
د بام په سر یې کشمالي کرلي دینه

***

گورہ مخلصہ زما گلہ
دا ستا د مینې یم پاگلہ
د بل به نشمه هیخکله
زما د خنې اوربل گلہ
پاس په اوربل به دې هر وختې گرځومه

***

د زخمی زړونو دوا شته دی
دوست او دښمن د هر چا شته دی
هم یې لالی او اشنا شته دی
خو چې غماز په دنیا شته دی
عاشق دې نه تړي په خپل اشنا شرطونه

***

ګلابي رنگ دې لېونې کړم
د سترگو جنګ دې لېونې کړم
بوي د لونګ دې لېونې کړم
د بنگړو شپڼګ دې لېونې کړم
په لاره خم ګوتې شمارم تا یادومه

***

له رنگه تور دی غنمرنگ دی
په ما مین زما ملنگ دی
همپش ولاړ زما په ننگ دی
جانان مې بوټی د لونګ دی
د مخ خولو نه یې د عطرو بوی راځینه

***

زما بنايسـتہ ياره نادانہ
ژوندون مې گران دی بې له تا نه
د زړه سکون د زړه درمـانہ
چې و دې نه وينـم جانانہ
په ما ودانہ دنيا ورانہ وي مينہ

***

زما په برخه ستا ديدن شه
زړگی دې تور نور د لندن شه
نور دې نصيب په خپل وطن شه
ستا لويـتـه زما کفـن شه
چې تور لحد راباندې زيړ گلونہ شينه

***

چم تہ قدم راسرہ کبده
لاسونہ سم راسرہ کبده
وعده صنم راسرہ کبده
لاس پہ قسم راسرہ کبده
کہ نازولپي مي ساتي درسره خمه

***

بس کہ تيارہ ده کہ رنا ده
خوزه ورخم زما سودا ده
دا خنگه شور خنگه غوغا ده
پاس پہ جونگرہ کي ژپا ده
يا شوک مين دي يا ديار د غيري حينه

***

د زره پیوند دې مبارک شه
د مینې خوند دې مبارک شه
خوب په مړوند دې مبارک شه
دا نوی ژوند دې مبارک شه
په تارا مه شه د خزان سپیره بادونه

***

زما د ټول عمر ارمان یې
جانانه خوږ لکه ایمان یې
ماتہ له خپله ځانه گران یې
مخلصه یاره ډېر نادان یې
هر چا ته وایې ته د خپل زرگي حالونه

***

زما اختر زما سپرلیه
زما د مینې لیونیه
زما ساده ساده لالیه
د تورو غرو د سر شپونکیه
شپېلی دې ماته ده که ته کوی خوبونه

***

خومره کړي خوند د مینتوب ژوند
یاره هغه د لېونتوب ژوند
په کار مې نه دی سړیتوب ژوند
خومره وي خوړ د زلمېتوب ژوند
چې د جانان سره څوک یو خای تېروینه

***

زما په زړه وې رانه لارې
ته مې هرڅه وې رانه لارې
تش په کاته وې رانه لارې
که خدای مې ته وې رانه لارې
که خدای مې بل وي تانه ښه به مې ساتينه

***

په توره شپه مرور لارې
رانه خفه مرور لارې
آخر په څه مرور لارې
له ما چې ته مرور لارې
د چم گاونډ پیغلي پیغور راته کوینه

***

زما شباب شباب جانانہ

زما افتاب افتاب جانانہ

زما شراب شراب جانانہ

زما گلاب گلاب جانانہ

ځنگه دې هير کړل ما سره کړي لوظونه

***

لاړل هغه وختونه تپــــر شول

له تانه اوس شیرینې هــــپر شول

اوس دې خویونه بناړ په خپر شول

پاس په کوټه کټونه ډــــپر شول

بنگړو ته شړنگ ورکړه چې ودې پیژنمه

***

لالی به بیا توره تېره کـږي
په سنگرونو کې به شپه کـږي
په خپل دښمن به خوا سره کږي
چې توره نه کږي نور به څه کږي
چې یې شپډې د پښتني رودلې دینه

***

نور دې هجران زغملی نه شم
په زړه دردونه وړلی نه شم
داسې تریخ ژوند کولی نه شم
په خوله درته هیڅ ویلی نه شم
د زړه له تاوه به ښېږې درته کومه

***

سوچونه ډېر فکرونه ډیر شول
جنگونه ډېر مرگونه ډیر شول
غمونه ډېر دردونه ډیر شول
ولسونه ډېر نارونه ډیر شول
شیرینه یاره تا به چرته لټومه

***

د یار لټون کلي ته راغی
هغه جنون کلي ته راغی
بیا څه بدلون کلي ته راغی
خدایه بیلتون کلي ته راغی
جوړه جوړه یاران په یو حای نه پرېږدینه

***

د غم وخت یی را زیات کر
مړ یی کړم زه ، زړه یی مات کر
لکه کاغذ داسی یی قات کر
په نیمه شپه یی یار رایاد کر
کوم خوانیمرگ شپیلی په مینه غروینه

***

داسی اخته په ویر د خان شوم
په کړې مینه یی پنبیمان شوم
په غرونو سر شومه حیران شوم
د ژوند په لاره زه حیران شوم
دا ستا مینې زه له ژونده وویستمه

***

زما د سپینې غاړې هار شه
راشه زما شه زما یار شه
ته مې سکون ته مې قرار شه
دا سر او مال مې له تا خار شه
شیرینه یاره زه په تا اباده یمه

***

په تن مې پورې شول اورونه
داسې درانه درانه غمونه
دا د ټول کلي پیغورونه
څنگه به نکړمه سوچونه
په ماد مینې دنیا وړانه شوه مینه

***

دندنه زړه راته غږیږي
سلگی وهي راته ژړیږي
بې اوره سوځي لمبه کیږي
په مینه زوړ سپی ځوانیږي
زما په توره ږیره سپین ولگېدنه

***

خدایه زما جانان زما شو
زما په مینه اوس رضا شو
په شا روان دی په خندا شو
مازیگر مونځ رانه قضاء شو
نوی مئین وم په دیدن نه مړېدمه

***

د بدبختی نیستی د لاسه

د مزدوری نیستی د لاسه

د بی وسی نیستی د لاسه

د غریبی نیستی د لاسه

خوانان د خپل کلي او کور ورک شوي دینه

***

په تڼده ایښی دی شین خال دی

اوربل دې جوړ په څه کمال دی

درپسې زړه زما — لال دی

په سر دې شال مخ دې مشال دی

دا خووم کال دي چې مئین درباندي یمه

***

نو څه ورځه د سترگو توره
زه ډېر ډارېم له پيغوره
زما د زړه د درد توره
په مخکې ځې په وروستو گوره
وروستی ديدن دې په زړه لارې جوړوینه

***

دا څه چې تېر شول او تيریږي
هر چاته خپل قسمت رسيږي
خلکه تقدیر کله بدلیږي
څه چې ليکلي هغه کیږي
زما قسمت کې به یې ژړا ليکلي وینه

***

ناز او ادا شيريني راکڙه
وعده صفا شيريني راکڙه
نن په رښتيا شيريني راکڙه
لاس د وفا شيريني راکڙه
د ژوند له کاره گلي تا ويستلي يم

***

چې راسره به تل په څنگ وو
د درې رنگه بيرغ په رنگ وو
خپلو منځو کې به په جنگ وو
چې مړوندونو کې مې تنگ وو
هغه بنگري مې اوس څنگلو ته راځينه

***

د خپلې مینې مې مجنون کړې
پوی مې په راز ته د ژوندون کړې
غم نه مې لرې په سکون کړې
له هندوستانه مې راستون کړې
له گورستانه به دې څوک راستنونه

***

کله چې ستا د مینې غل شوم
لکه غنم په ژرنده دل شوم
سم دم سړی ومه پاگل شوم
سم د مین سړي غزل شوم
ستا یارانې خو په ما سر وگرځونه

***

سره دې جوړه سترگې خمارې
سمه بنايسته شيرينې بنسكارې
سم جوړوې په زړه كې لارې
په بام ولاړې هـوا دارې
مرگي دې هېر دى په اوربل وهې لاسونه

***

ژوند مې خزان دى خوړه ياره
بې له تا گران دى خوړه ياره
سخت دې هجران دى خوړه ياره
ارمان ارمان دى خوړه ياره
د غريبى د لاسه ورك د ملكه يمه

***

په زړه دې څه دي راته وايه
راسره مل يې ژوند تر پايه
ما ځوروي ولې بې ځايه
بيلتونه کور دې راته بښايه
د زور دې نه يم ننواټې به درځمه

***

مورې په ما چې ستا نظر وي
ژوند به مې بچ له هر خطر وي
په ما به هر ساعت اختر وي
چې ستا دعا زما په سر وي
زه به کامياب د ژوند په هر ميدان کې يم

***

زه څومره ښه وم چې کمکی وم
له ښکلا ډکه گاللی وم
د شوخی موج کې لېونی وم
که ته شهید شوې زه ژوندی وم
سپینه روپی به ستا په قبر باندې ږدمه

***

مینه کوم وزگار نه یم
د بیلتانه په لاره نه یم
عشق مې دی کار بې کاره نه یم
یار خو مې شته بې یاره نه یم
بې یاره انجونې لاس تر زڼې ناستې وینه

***

خیر که هر خود زره چاودون و
که تنهایی او که بپلتن و
یا درد و غم و یا سکون و
مینه خونوم د بنه ژوندون و
بی مینی ژوند راته بی خونده دی مینه

***

توبه له جنگه نوره وکړئ
او یو تر بله جوړه وکړئ
یو اتفاق شی سوله وکړئ
خوانانو بس دی روغه وکړئ
میندې شوې کوندې یتیمان ژړا کوینه

***

پہ ما بہ غم دا اختر نہ وی
قلم قلم بہ حَیگر نہ وی
د زِرہ پہ سر بہ پَرہر نہ وی
کہ مِی جانان مسافر نہ وی
تر نیمو شیو پورِی بہ ولِی ژریدمہ

***

کدہ ترمہ درنہ حَمہ
کلی پریردمہ درنہ حَمہ
پہ غر او سمہ درنہ حَمہ
د جانان غمہ درنہ حَمہ
دا ستا د لاسہ مالہ نہ را حِی خوبونہ

***

ڊڊره وڊه یمه کمی یم
په تورو شیو سپینه سپورمی یم
ڊیره بنایسته یم گاللی یم
ورور می توپک دی زه گولی یم
په تورو غرو می اړوی ژپا راحینه

***

زما جانانه غنم رنگه
دا زه دې وویستم له ننگه
کانې دې وکړې رنگ په رنگه
نه گاللی یم نه بدرنگه
زه غنمرنگه یم خوانان رنخورومه

***

پَرہر پَرہر زَرہ تہ تَکُور یِی
زما د دوارو سترگو تـور یِی
لکہ گلاب داسی سمسور یِی
خنگہ خواَرہ خواَرہ را گورِی
پلو دِی ونیسہ چِی زَرہ در واچومہ

***

د زورورو د زور نہ یِـم
سم سمندر یمہ اور نہ یِـم
پوی د حالاتو پہ سور نہ یِـم
یمہ پردی د چا ورور نہ یِـم
ورخُ کِی خواری د شپِی پَرہ د حان کوومہ

***

یار نہ بغیر مې ژوندون گران دی
زما زړگی دی زما ځان دی
دا خپلول زما ارمان دی
دا یو مې زړه یو مې جانان دی
نور و ته نور زړونه له کومه پیدا کړمه

***

د جونو بیا شور په گودر دی
ته به وی سم کوچنی اختر دی
په مئینانو جوړ محشر دی
د پېغلي خوله د جنت وړ دی
د جنت وړ ته هر سپری تمه لرینه

***

همېشه گرځم بې سينگار
کړم دې د ژوند څخه بېزاره
تپوس مې وکړه خدای لپاره
بابا مې نه درکوي ياره
لاړ شه بابا باندي مې وکړه تعويدونه

***

ليدل دې نه وو معجزه وه
زما خو ډېره اندېښنه وه
سم د جنت پشان خوږه وه
بېگا مې يار سره وعده وه
د لاس بنگرې مې په رومال تړلي وونه

***

زړه مې نری نری خو وړیږي
جانان مې هر وخت رایادیږي
یوه شېبه مې نه هیږي
چې کبر نکړي نه خواریږي
خاوندۀ خدایه ما به کبر کړی وونه

***

دنیا په مینه بڼه ښکاریږي
هم پاک الله پرې خوشالیږي
په مئینانو خپه کـیږي
پاڼه په باد باندي رپیږي
جینی چې خال په تندي رډي څوک به لړینه

***

زه خو دا ستايم
او بي پروايم
اي زه مين دي
په بشكلايم
اول مي نه ويل اوس بي وايم
د زړه خبرې مي په خوله راغلي دينه

***

چي مازيگر وي
بل زيږي لمر وي
جونې چي ټولې
په گودر وي
د زرو قدر په زرگر وي
د پيغلو قدر په نادانو وړكو وينه

***

ډیره کمکی یم

د گل غوتی یم

په تا مئینه

لیونی یم

زه کلیواله شان جینی یم

د بنار هلک یې درته یاد دي ډیر چلونه

***

ما شوگیری کړې

ډیری خوارې کړې

یار راته جوړې

بهانې کړې

جانان مې جرړې د زړه پرې کړې

لکه نستر په تاوېدو ځمکې له ځمه

***

زړه په درزا شي
دېر وارخطا شي
د چا خيالونو
کې تبا شي
چې ځان ته کينم ژړا راشي
بې وفا ياره زه په ژوند ستومانه شومه

***

دا څه ژوندون دی
د زړه چاودون دی
خدایه دېر سخت
د یار بیلتون دی
ما خلکه کړی دا تړون دی
نه به ورځمه نه به یار نور یادومه

***

رڼا لگيږي

تیاره ټولېږي

زما له حاله

څوک خبرېږي

که یاري کړم مخ مې تورېږي

که یاري نکړم ماشومان له ولېږي مړینه

***

رنگونه راوړه

خوندونه راوړه

ځان سره تېر

وختونه راوړه

ماته خولی گلونه راوړه

زه د ورېبـل د پاسـه چـتر جوړومـه

***

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**